

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4777/2564

บริษัท บ. โจทก์ นาง อ. ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้จัดการมรดกของนาย พ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 728, พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 มาตรา 14, พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2475 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ธนาคาร ก. เป็นธนาคารพาณิชย์อันเป็นสถาบันการเงิน การคิดดอกเบี้ยจึงต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของ พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นและกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยออกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่องดอกเบี้ยและส่วนลด เมื่อตามคำสั่งที่ 34/2539 เรื่อง อัตราดอกเบี้ยและส่วนลดของธนาคาร ก. อันเป็นคำสั่งหรือประกาศที่ใช้บังคับในขณะทำสัญญากู้ และสัญญาจำนองฉบับพิพาทกำหนดอัตราดอกเบี้ยปกติไว้ร้อยละ 16.5 ต่อปี และอัตราผิदनชำระหนี้หรือผิदनเงินไ้ร้อยละ 19 ต่อปี การที่สัญญากู้และสัญญาจำนองฉบับพิพาทระหว่างธนาคาร ก. กับจำเลยและ พ. ระบุดอกเบี้ยไว้ในอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยผิदनชำระหนี้หรือผิदनเงินไ้ ทั้งที่ในขณะนั้นจำเลยและ พ. ผู้เป็นลูกหนี้ยังมิได้ผิदनชำระหนี้แต่อย่างใดจึงเป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและประกาศของธนาคาร ก. อันเป็นการฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.2475 มาตรา 3 (ก) ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ข้อตกลงในส่วนดอกเบี้ยจึงตกเป็นโมฆะ แม้ว่าความเป็นจริงแล้วโจทก์จะยังมิได้คิดดอกเบี้ยอัตราดังกล่าวในขณะที่ลูกหนี้ยังไม่ผิदनชำระหนี้หรือผิदनเงินไ้ตามที่โจทก์อ้างมาในฎีกา ก็หาเป็นผลให้ข้อกำหนดเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่เป็นโมฆะกลับกลายเป็นชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ โจทก์บอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลย อันเป็นเวลาภายหลังจากวันที่ ป.พ.พ. มาตรา 728 วรรคหนึ่งซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 มีผลใช้บังคับแล้ว การบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์จึงต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวด้วย กล่าวคือ โจทก์ต้องมีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยให้ชำระหนี้ภายในเวลาอันสมควรเสียก่อนซึ่งต้องไม่น้อยกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่จำเลยได้รับคำบอกกล่าวนั้น ถ้าและจำเลยละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามคำบอกกล่าว โจทก์จึงจะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้พิพากษาสั่งให้ผิदनทรัพย์สินซึ่งจำนองและให้ขายทอดตลาดได้ โดยความในมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 บัญญัติให้ใช้มาตรา 728 ที่แก้ไขเพิ่มเติมบังคับแก่การบังคับจำนองที่ทำขึ้นนับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับด้วย ดังนั้น เมื่อหนังสือบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์ กำหนดเวลาให้จำเลยชำระหนี้จำนองภายใน 30 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือบอกกล่าว การบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์จึงกำหนดเวลาให้จำเลยชำระหนี้สั้นกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้และเป็นการบอกกล่าวบังคับจำนองที่ไม่ชอบ โจทก์จึงยังไม่มีอำนาจฟ้องบังคับจำนองแก่จำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 1,482,544.35 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 16 ต่อปี

ของต้นเงิน 539,384.52 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากจำเลยไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบถ้วน ให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 60424 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วน จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้นำเงินที่จำเลยและนาย พ. ได้ชำระแก่โจทก์นับแต่วันทำสัญญา (วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2540) จนถึงวันที่ 27 มกราคม 2541 ไปหักออกจากต้นเงิน 543,000 บาท เมื่อเหลือต้นเงินจำนวนเท่าใดให้จำเลยชำระต้นเงินคงเหลือจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 มกราคม 2541 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยให้นำเงินที่จำเลยและนาย พ. ได้ชำระตั้งแต่วันที่ 28 มกราคม 2541 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2557 มาชำระดอกเบี้ยก่อน หากมีเงินเหลือให้นำไปชำระต้นเงิน แต่จำเลยในฐานะทายาทของนาย พ. รับผิดไม่เกินกว่าทรัพย์สินมรดกของนาย พ. ที่ตกทอดแก่จำเลย หากจำเลยไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบถ้วน ให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 60424 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วน กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 4,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่าให้นำเงินที่จำเลยและนาย พ. ได้ชำระแก่ธนาคาร ก. และโจทก์นับแต่วันทำสัญญา (วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2540) จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2557 ไปหักออกจากต้นเงิน 543,000 บาท เมื่อเหลือต้นเงินจำนวนเท่าใดให้จำเลยชำระต้นเงินคงเหลือจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2557 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกาโดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2540 จำเลยและนาย พ. ผู้ตาย ร่วมกันกู้เงินจากธนาคาร ก. 543,000 บาท ตกลงชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี และตกลงผ่อนชำระหนี้เงินกู้แก่ธนาคาร ก. เป็นรายเดือน ในอัตราเดือนละ 7,400 บาท เริ่มผ่อนชำระตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2540 เป็นต้นไป กำหนดชำระหนี้เสร็จสิ้นวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2555 หากจำเลยและนาย พ. ผิดนัดยินยอมให้ธนาคารคิดดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดตามประกาศของธนาคาร และเพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้จำเลยและนาย พ. ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 60424 พร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้ต่อธนาคาร ก. ในวงเงิน 543,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี โดยมีข้อตกลงว่า หากบังคับจำนองแล้วได้เงินไม่พอชำระหนี้ยินยอมให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยและนาย พ. ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่ธนาคารจนครบถ้วน ภายหลังจากทำสัญญาจำเลยและนาย พ. ผิดนัดไม่ชำระหนี้ โดยชำระหนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2557 เป็นเงิน 2,000 บาท ซึ่งก่อนหน้านี้ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2542 ธนาคารได้อोनสิทธิเรียกร้องรวมถึงหลักประกันแห่งหนี้ของจำเลยและนาย พ. ให้แก่โจทก์ โจทก์มีหนังสือแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องและบอกกล่าวทวงถามให้ชำระหนี้กับบอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลยแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉยไม่ชำระหนี้ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเพียงประการเดียวว่า ดอกเบี้ยตามสัญญาและสัญญาจำนองตกเป็นโมฆะหรือไม่ ในปัญหานี้โจทก์ฎีกาอ้างว่า แม้การทำสัญญาและสัญญาจำนองระหว่างธนาคาร ก. กับจำเลยและนาย พ. จะมีการกำหนดดอกเบี้ยตามสัญญาไว้ในอัตราร้อยละ 19 ต่อปี แต่ในความเป็นจริงธนาคาร ก. คิดดอกเบี้ยจากจำเลยไม่ถึงอัตราร้อยละ 19 ต่อปี การคิดดอกเบี้ยของธนาคารดังกล่าวและโจทก์ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้อง จึงเป็นการคิดดอกเบี้ยโดยชอบด้วยกฎหมาย หา

ได้ตกเป็นโมฆะทั้งหมด โจทก์ชอบที่จะคิดดอกเบี้ยจากจำเลยในอัตราร้อยละ 16 ต่อปี ตามประกาศธนาคาร ก. และประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย นั้น เห็นว่า ธนาคาร ก. เป็นธนาคารพาณิชย์ อันเป็นสถาบันการเงิน การคิดดอกเบี้ยจึงต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นและกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยออกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่องดอกเบี้ยและส่วนลด เมื่อตามคำสั่งที่ 34/2539 เรื่องอัตราดอกเบี้ยและส่วนลดของธนาคาร ก. อันเป็นคำสั่งหรือประกาศที่ใช้บังคับในขณะทำสัญญากู้และสัญญาจำนองฉบับพิพาทกำหนดอัตราดอกเบี้ยปกติไว้ร้อยละ 16.5 ต่อปี และอัตราผิดนัดชำระหนี้หรือผิดเงื่อนไขร้อยละ 19 ต่อปี การที่สัญญากู้และสัญญาจำนองฉบับพิพาทระหว่างธนาคาร ก. กับจำเลยและนาย พ. ระบุดอกเบี้ยไว้ในอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยผิดนัดชำระหนี้หรือผิดเงื่อนไข ทั้งที่ในขณะนั้นจำเลยและนาย พ. ผู้เป็นลูกหนี้ยังมิได้ผิดนัดชำระหนี้แต่อย่างใดจึงเป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและประกาศของธนาคาร ก. อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 มาตรา 14 ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.2475 มาตรา 3 (ก) ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ข้อตกลงในส่วนดอกเบี้ยจึงตกเป็นโมฆะ แม้ว่าความเป็นจริงแล้วโจทก์จะยังมิได้คิดดอกเบี้ยอัตราดังกล่าวในขณะที่ลูกหนี้ยังมิได้ผิดนัดชำระหนี้หรือผิดเงื่อนไขตามที่โจทก์อ้างมาในฎีกา ก็หาเป็นผลให้ข้อกำหนดเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่เป็นโมฆะกลับกลายเป็นชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19 ต่อปี ที่กำหนดไว้ในสัญญากู้และสัญญาจำนองเป็นโมฆะ จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์บอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลย ตามหนังสือบอกกล่าวฉบับลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากวันที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 728 วรรคหนึ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 มีผลใช้บังคับแล้ว การบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์จึงต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวด้วย กล่าวคือ โจทก์ต้องมีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยให้ชำระหนี้ภายในเวลาอันสมควรเสียก่อนซึ่งต้องไม่น้อยกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่จำเลยได้รับคำบอกกล่าวนั้น ถ้าและจำเลยละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามคำบอกกล่าว โจทก์จึงจะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้พิพากษาสั่งให้ยึดทรัพย์สินซึ่งจำนองและให้ขายทอดตลาดได้ โดยความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 บัญญัติให้ใช้มาตรา 728 ที่แก้ไขเพิ่มเติมบังคับแก่การบังคับจำนองที่ทำขึ้นนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับด้วย ดังนั้น เมื่อหนังสือบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์ ฉบับลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2560 กำหนดเวลาให้จำเลยชำระหนี้จำนองภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว การบอกกล่าวบังคับจำนองของโจทก์จึงกำหนดเวลาให้จำเลยชำระหนี้สั้นกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้และเป็น การบอกกล่าวบังคับจำนองที่ไม่ชอบ โจทก์จึงยังไม่มีอำนาจฟ้องบังคับจำนองแก่จำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้บังคับแก่ทรัพย์สินจำนองในกรณีที่จำเลยไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบถ้วนนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย นอกจากนี้ เมื่อในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 และมาตรา 3 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "มาตรา 7 ถ้าจะต้อง

เสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้งให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี..." มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "มาตรา 224 หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี..." และมาตรา 7 บัญญัติให้ใช้บทบัญญัติตามมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ดังนั้น คดีนี้แม้จำเลยจะต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดของต้นเงินค้างชำระตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภค นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2557 แต่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดในช่วงเวลาภายหลังจากวันที่พระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับ ย่อมต้องนำบทบัญญัติมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่มาใช้บังคับด้วย โจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยผิดนัดของหนี้เงินที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2557 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง อันเป็นบทบัญญัติเดิมก่อนมีการแก้ไขและคิดดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี ตามมาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี เท่ากับอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ปัญหาทั้งสองกรณีดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้นำเงินที่จำเลยและนาย พ. ได้ชำระแก่ ธนาคาร ก. และโจทก์ นับแต่วันที่ทำสัญญากู้ (วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2540) จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2557 ไปหักออกจากต้นเงิน 543,000 บาท เมื่อเหลือต้นเงินจำนวนเท่าใด ให้จำเลยชำระต้นเงินคงเหลือจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2557 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินคงเหลือนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้ยกคำขอของโจทก์ในส่วนที่ขอให้ยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 60424 พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4777/2564>